

Daniels bok – nummer ett hundre og tjue

Åpenbaring av de profetiske tegn: Forståelsen av oppfyllelsen av bibelske profetier

Jeff Pippenger

2024-03-06

Oppfyllelsen av tegnene som ble fremstilt ved solen, månen og stjernene, er blitt grundig behandlet av historikerne, av adventismens pionerer og gjennom Søster Whites skrifter. Noen av de tegnene Jesus omtalte, er ikke like velkjente som andre. Få erkjenner at «folkenes fortvilelse» på «jorden» hadde en særskilt oppfyllelse. De har ikke klart for seg hva symbolet på rystelsen av «himmelens krefter» representerer, i motsetning til den rystelse som jordens krefter representerer. Og få laodikeiske adventister forstår at «Menneskesønnens komme i en sky» ble oppfylt i millerittisk historie.

«Den nøyaktige dag og time for Kristi komme er ikke blitt åpenbart. Frelseren sa til sine disipler at han selv ikke kunne kunngjøre timen for sitt annet komme. Men han nevnte visse hendelser hvorved de kunne vite når hans komme var nær. «Det skal være tegn,» sa han, «i sol og måne og stjerner.» «Solen skal formørkes, og månen skal ikke gi sitt lys, og himmelens stjerner skal falle.» På jorden, sa han, skal det være «folkenes angst i fortvilelse; hav og brenning bruser; mennesker forgår av redsel og gru for det som skal komme over jorden.»

«‘Og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet. Og han skal sende ut sine engler med en mektig basunklang, og de skal samle hans utvalgte fra de fire vinder, fra himmelens ene ende til den andre.’»

«Tegnene i solen, månen og stjernene er blitt oppfylt. Siden den tid har jordskjelv, stormer, flodbølger, pest og hungersnød tiltatt. De mest fryktelige ødeleggelser, ved ild og vannflom, følger den ene etter den andre i rask rekkefølge. De forferdelige katastrofene som finner sted fra uke til uke, taler til oss i alvorlige toner av advarsel og forkynner at enden er nær, at noe stort og avgjørende snart av nødvendighet vil finne sted.»

«Prøvetiden vil ikke vare stort lenger. Nå trekker Gud sin tilbakeholdende hånd bort fra jorden. Lenge har han talt til menn og kvinner ved sin Hellige Ånds virksomhet; men de har ikke gitt akt på kallet. Nå taler han til sitt folk og til verden gjennom sine dommer. Tiden for disse dommene er en nådetid for dem som ennå ikke har hatt anledning til å lære hva sannheten er. Herren vil se mildt på dem. Hans barmhjertige hjerte røres; hans hånd er fremdeles utstrakt for å frelse. Store skarer vil bli tatt opp i trygghetens hjord, de som i disse siste dager for første gang vil høre sannheten.» Review and Herald, 22. november 1906.

Milleritt-historien blir gjentatt til punkt og prikke i de siste dager. De «tegn» som markerte den første engels komme og historie, er forbilde på de «tegn» som markerer den tredje engels komme og historie. Alle de hellige reformatoriske bevegelser løper parallelt med den tredje engels bevegelse i de siste dager.

«Guds verk på jorden viser, fra tidsalder til tidsalder, en slående likhet i enhver stor reformasjon eller religiøs bevegelse. Prinsippene for Guds handlemåte med menneskene er alltid de samme. De viktige bevegelsene i nåtiden har sine paralleller i fortiden, og kirkens erfaring i tidligere tidsaldre har lærdommer av stor verdi for vår egen tid.» The Great Controversy, 343.

Historien som fremstilles ved den mektige engelen i Åpenbaringen atten, er den tredje engel, og den historien som fremstilles ved den tredje engel, løper parallelt med historien til den første og den andre engel i den millerittiske historie.

«Gud har gitt budskapene i Åpenbaringen 14 deres plass i profetienes rekke, og deres gjerning skal ikke opphøre før avslutningen på denne jordens historie. Den første og den andre engels budskap er fremdeles sannhet for denne tid, og skal løpe parallelt med dette som følger. Den tredje engel forkynner sin advarsel med høy røst. «Etter dette,» sa Johannes, «så jeg en annen engel stige ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet.» I denne opplysningen er lyset fra alle de tre budskapene forent.» The 1888 Materials, 803, 804.

Verket til den første og den andre engel, som har sin parallell i den tredje engels verk, blir også illustrert i lignelsen om de ti jomfruene.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, hvorav fem var kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og har, lik den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være nåtidens sannhet inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Historien som er framstilt i Åpenbaringen kapittel ti i Johannes' åpenbaring, fremstilles som de sju tordener, og de sju tordener representerer de hendelser som fant sted under millerittenes historie, som var historien om den første og den andre engels budskap. De sju tordener representerer også «framtidige hendelser» som finner sted i de siste dager, og de oppfylles i samme «rekkefølge» som de gjorde i millerittenes historie.

«Det særlige lys som ble gitt til Johannes, og som kom til uttrykk i de sju tordener, var en skildring av hendelser som skulle finne sted under den første og den andre engels budskap. ...»

«Etter at disse sju tordener hadde latt sine røster høres, kommer påbudet til Johannes, slik det kom til Daniel angående den lille boken: 'Forsegl det som de sju tordener talte.' Disse gjelder framtidige hendelser som vil bli åpenbart i sin rekkefølge.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Alle reformbevegelsene løper parallelt med hverandre, og de skal føres sammen «linje på linje» for å belyse den siste reformatoriske bevegelsen blant de hundre og førtifire tusen. Lignelsen om de ti jomfruene illustrerer Guds folks indre erfaring i millerittbevegelsen og i bevegelsen blant de hundre og førtifire tusen.

«Lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

Arbeidet og budskapet til både millerittene og de hundre og førtifire tusen fremstilles ved de tre englene i Åpenbaringen 14.

«Jeg har hatt dyrebare anledninger til å vinne en erfaring. Jeg har hatt erfaring i den første, den andre og den tredje engels budskap. Englene fremstilles som flygende midt over himmelen og forkynner for verden et advarselsbudskap, som har direkte betydning for de mennesker som lever i de siste dager av denne jords historie. Ingen hører disse englenes røst, for de er et symbol som representerer Guds folk, som arbeider i samklang med himmelens univers. Menn og kvinner, opplyst av Guds Ånd og helliget ved sannheten, forkynner de tre budskapene i deres rekkefølge.» Life Sketches, 429.

De profetiske begivenhetene som er framstilt i Åpenbaringen kapittel ti, er framstilt ved de sju tordener. Disse begivenhetene markerer punktet hvor det guddommelige blir forent med det menneskelige. De «tegn» som Kristus identifiserte i Matteus kapittel tjuefire, Markus tretten og Lukas tjueén, representerer de «tegn» som innledet millerittbevegelsen og utgjør et parallelt vitnesbyrd om de hundre og førtifiretusens bevegelse. De hundre og førtifiretusener smaker ikke døden, slik dette er framstilt ved Enok og Elia. 11. september 2001, det «tegn» som Kristus identifiserte som markeringen av den siste generasjons ankomst i jordens historie, blir identifisert i Lukas kapittel tjueén. Å være blant den gruppen som er blitt framstilt ved Enok og Elia, og som kalles de hundre og førtifiretusener, krever at «tegnet» og alt det representerer, blir erkjent.

Etter at Jesus hadde ført sine disipler gjennom historien om de «tegn» som innledet den millerittiske bevegelsen, gjentok og utvidet Han deretter sitt historiske vitnesbyrd ved å inkludere en lignelse som fremstilte den samme historien.

Og han talte en lignelse til dem: Se fikentreet og alle trærne; når de nå skyter skudd, ser dere det og forstår av dere selv at sommeren allerede er nær. Slik skal også dere, når dere ser disse ting skje, vite at Guds rike er nær. Sannelig sier jeg dere: Denne slekt skal slett ikke forgå før alt er blitt oppfylt. Himmelen og jord skal forgå, men mine ord skal slett ikke forgå. Lukas 21:29–33.

Jesus innleder lignelsen ved å påvise et skille mellom «fikentreet», i entall, og «alle trærne». «Fikentreet» er paktsfolket, som i de siste dager er laodikeisk adventisme, som bekjenner seg til å være Guds restfolk. De andre «trærne» var hedningene.

«Legg merke til forbannelsen over fikentreet, som representerer den jødiske nasjon, dekket av bekjennelsens løv, men uten frukt å finne på det. Forbannelsen uttales over fikentreet, som representerer det moralske, tenkende, levende vesen, forbannet av Gud, levende slik jødene var i førti år etter denne hendelsen, og likevel dødt. Legg merke til at de andre trærne, som representerer hedningene, ikke var dekket. De var uten løv og gjorde ingen fordring på å ha kunnskap om Gud. Deres tid for å bære frukt var ennå ikke kommet.» Special Testimonies for Ministers and Workers, number 7, 59–61.

Laodikeisk adventisme i de siste dager er forbannet, for selv om den bekjenner seg å være Guds restfolk, er dens bekjennelse uten frukt. Jesus fremholder to innbyrdes forbundne, men forskjellige poenger i dette avsnittet. Han påviser skillet mellom Guds bekjennende folk og hedningene, som

ikke bekjenner seg til å opprettholde Guds lov eller eie profetiens Ånd, som er kjennetegnene på de siste dagers rest, og som laodikeisk adventisme bekjenner seg til å opprettholde. Bladene i de siste dager representerer den påberopte bekjennelsen om å være den rest som Johannes identifiserer i Åpenbaringsboken.

«Hedningenes verden ble fremstilt ved de bladløse, fruktløse fikentrærne. Hedningene var blottet for gudsfrykt, likesom jødene, men de hadde ikke gjort krav på å stå i gunst hos Gud. De skrøt ikke av opphøyet åndelighet. De var blinde i enhver forstand for Guds veier og gjerninger. For dem var tiden for fikener ennå ikke kommet. De så fremdeles frem mot en dag som ville bringe dem lys og håp.» Signs of the Times, 15. februar 1899.

Skillet mellom fikentreet og de andre trærne ble av Kristus gitt enda et særtrekk. Tiden da trærne skulle skyte knopper for fikenene, var forskjellig fra tiden da hedningetrærne skulle skyte knopper. I de siste dager «gis to adskilte kall til menighetene», og den første røsten fra engelen i Åpenbaringen kapittel atten identifiserer tiden da knoppskytingen for de hundre og førtifire tusen skulle finne sted. Den «annen røst» i Åpenbaringen atten representerer når de andre trærne skulle skyte knopper.

På Kristi tid var jødene fikentreet, og hedningene var de andre trærne. I den millerittiske historien var protestantene fikentreet, og millerittene var de andre trærne. I de siste dager er laodikeisk adventisme det ufruktbare fikentreet som blir fjernet fra Jerusalem (vingården), og de hundre og førtifire tusen er fikentrærne som bærer frukt. Guds andre barn, som fremdeles er i Babylon, er fremstilt som hedningene.

En «hedning» er per definisjon en «fremmed». Hedningenes trær er i dvale (døde) og bærer verken knopper eller frukt på den tid da fikentreet skyter knopp og kommer til live. Et tre i dvale er et tørt tre, og når hedningene blir kalt til å komme ut av Babylon ved den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten, vil de da velge å holde sabbaten på den syvende dag og tre inn i pakt med Herren.

Den fremmede sønn, som har sluttet seg til Herren, må ikke si: Herren har helt skilt meg ut fra sitt folk. Og den vanføre må ikke si: Se, jeg er et tørt tre. For så sier Herren om de vanføre som holder mine sabbater og velger det som behager meg, og holder fast ved min pakt: Jeg vil gi dem i mitt hus og innenfor mine murer et minne og et navn, bedre enn sønner og døtre; jeg vil gi dem et evig navn, som ikke skal utslettes. Og de fremmedes sønner, som slutter seg til Herren for å tjene ham og elske Herrens navn, for å være hans tjenere, hver den som holder sabbaten så han ikke vanhelliger den, og holder fast ved min pakt, dem vil jeg føre til mitt hellige berg og gjøre dem glade i mitt bønnens hus. Deres brennoffer og deres slaktoffer skal være til behag på mitt alter; for mitt hus skal kalles et bønnens hus for alle folk. Jesaja 56:3–7.

En fremmed er en «hedning», og «den andre røst» kaller dem til å komme ut av Babylon, og de blir ført til Guds hellige berg; da vil det være Hans «hellige» berg, for hveten og ugresset vil være blitt skilt ved den prøvingsprosess som er fremstilt i historien om «den første røst». Når de kommer til Herrens berg i de siste dager, vil hedningene ikke lenger være fremmede eller tørre trær.

Solen og månen skal formørkes, og stjernene skal trekke tilbake sitt skinn. Herren skal også brøle fra Sion og la sin røst lyde fra Jerusalem; himlene og jorden skal skjelve. Men Herren

skal være håp for sitt folk og styrke for Israels barn. Så skal dere kjenne at jeg er Herren deres Gud, som bor på Sion, mitt hellige berg. Da skal Jerusalem være hellig, og ingen fremmede skal mer dra gjennom henne. Joel 3:15–17.

Innledningen av den historie hvor den «andre røst» kaller Guds andre hjord ut av Babylon, har «tegn» som var forbilledlig fremstilt ved tegnene i millerittbevegelsen. I Matteus kapittel tjuefire, Markus kapittel tretten og Lukas kapittel tjueén fremsettes Kristi vitnesbyrd som vi betrakter. I hvert av disse tre vitnene er ett av de «tegn» som blir angitt, at himmelens krefter skal rokkes; men i Joels fremstilling av de «tegn» som angir når Jerusalem skal være «hellig», skal både «himmelen og jorden rokkes».

Joel identifiserer den fullkomne oppfyllelse av de forutsagte «tegn» som inntreffer når Jerusalem er hellig. Den tid er da Herren har fjernet syndene fra de hundre og førtifire tusen, og menigheten i Laodikea har gått over til Filadelfia-bevegelsen. Det er da den sjette bevegelse (Filadelfia) blir den åttende bevegelse (Filadelfia), som er av de syv menigheter. Det er da den stridende kirke blir den seirende kirke. Den stridende kirke er en betegnelse på Guds kirke, som består av hveten og ugresset. Den seirende kirke er Guds hellige berg, som er «hellig», og «ingen fremmede går lenger gjennom henne».

Innføringen av det banner som løftes opp, som er den triumferende kirke, som er den «åttende, og er av de sju», som er når Jerusalem er «hellig», ledsages av «tegn». For at Jesus skulle gi sitt folk det referansepunktet de trenger for å gjenkjenne livs- eller dødstegnet som identifiserer beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen, benyttet Han trær og den naturlige syklusen i et tres liv for å undervise om den ytterst viktige lærdommen.

«Kristus hadde pålagt sitt folk å våke over tegnene på hans komme og glede seg når de fikk se varslene om sin kommende Konge. 'Når disse ting begynner å skje,' sa han, 'da rett dere opp og løft hodet; for deres forløsning stunder til.' Han pekte sine etterfølgere på vårens spirende trær og sa: 'Når de nå springer ut, ser dere og skjønner av dere selv at sommeren alt er nær. Slik skal også dere, når dere ser at disse ting skjer, vite at Guds rike er nær.' Lukas 21:28, 30, 31.» The Great Controversy, 308.

Når vårens trær begynner å springe ut, er sommeren nær.

Innhøstingen er forbi, sommeren er omme, og vi er ikke frelst. Jeremia 8,20.

De trær som skyter knopp, viser at det er vår, og da vet vi at sommeren er nær, og det er om sommeren innhøstningen blir samlet inn.

Fienden som sådde dem, er djevelen; høsten er verdens ende; og høstfolkene er englene. Matteus 13,39.

Høsten er ved verdens ende. Når trærne begynner å springe ut, kreves det av dere at dere vet at verdens ende er nært forestående.

«Én uttalelse fra Frelseren må ikke brukes til å oppheve en annen. Selv om ingen kjenner dagen eller timen for hans komme, blir vi undervist om og pålagt å vite når det er nær. Videre

blir vi lært at det å tilsidesette hans advarsel og nekte eller forsømme å vite når hans gjenkomst er nær, vil være like skjebnesvangert for oss som det var for dem som levde på Noahs tid, ikke å vite når flommen kom.» The Great Controversy, 371.

Vi vil fortsette vår studie av Lukas, kapittel tjueén, i neste artikkel.

«Jeg så at jordens makter nå blir rystet, og at begivenhetene kommer i rekkefølge. Krig og rykter om krig, sverd, hungersnød og pest er de første til å ryste jordens makter; deretter vil Guds røst ryste solen, månen og stjernene, og også denne jord. Jeg så at rystelsen av maktene i Europa ikke er, slik noen lærer, rystelsen av himmelens makter, men det er rystelsen av de vrede folkene.» Early Writings, 41.